

V roce 1614 pásla nedaleko skály jedna děvečka z Maršova dobyt-
tek. Spolu s ní bylo na pastvě ještě několik dalších dětí. Děvečka
jim rekla: „Pojďte se podívat k Helfenštajnu, možná je otevřený
a třeba tam uvidíme velký sud vína.“ Když tam přišli, uviděli ve
skále otevřená železná vrata, na kterých viselo mnoho zámků.
Děti byly zvědavé, šly blíž a nakoukly dovnitř. Za vraty byla široká
předstň a v ní opět dveře. Děti prošly do další místnosti, ve které
ležely různé domácí potřeby a nádoby a také velký desetivěderní
sud vína. Ten sud však nebyl z prkýnek, jako obvykle sudy bývají,
ale byl potažen na prst silnou kůží. Když se ho děti dotkly rukama,
sud se trásl a připomínal vajíčko v měkké slupce. Vtom se otevřely
dveře a ze sousední místnosti k nim vstoupil dobře oblečený pán
s červeným perem na klobouku a nesl velkou cínovou konvici na
vino. Děti pootevřenými dveřmi zahlédly, že v té vedlejší místnos-
ti je veselo: u stolů tam sedí pěkní pánové a paní, hraje muzika
a všichni jsou veselí. Pán dětí přivítal a pobízel je, aby jen šly dál,
načepoval víno a podal konvici dětem, aby se také napily. Děti se
polekaly a chtěly odtud pryč, vymlouvaly se, že jsou špinavé a otr-
hané na to, aby mohly být mezi tak pěkně oblečeným panstvem.
Pán je však pobízel k pití a řekl jim, aby zde počkaly, dokud nepři-
nese další konvici. Když odešel do vedlejší místnosti, promluvil
nejstarší chlapec: „Pojďme pryč, tohle by nemuselo dobře dopad-
nout, říká se, že lidé, kteří vstoupí do podzemí, zahynou.“ Děti
vyběhly ven ze skály a po několika krocích uslyšely za sebou velký
praskot a třesk a velice se vyděsily. Asi za hodinu promluvil opět
nejstarší: „Pojďme se tam ještě jednou podívat, zjistíme, jestli se
ta skála zřítíla nebo co se vlastně stalo.“ Ostatní děti však nechtě-
ly jít, bály se, ale ten největší z nich byl tak odvázný, že se tam chtěl
vydat sám. Děti si tedy dodaly odvahy a šly. Žádný vchod ani vrata
však už nenašly, skála byla zavřená.

Když se děti vrátily s dobytkem domů, vyprávěly příhodu svým
rodičům a rodiče pak pověděli vše panu správci. Ten si skálu také
přišel prohlédnout, ale skála už navzdý zůstala zavřená a nikomu
se už nikdy nepodařilo dostat dovnitř.

*(Deutsche Sagen : Herausgegeben von
den Brüdern Grimm, 1816–1818)*

O bílé paní z Harfenštajnu

V Krkonoších mezi Maršovem a Janskými Lázněmi je velká ská-
la, která se nazývá Harfenštajn (dnes se toto místo jmenuje Har-
fa). Každý rok se v pašijovém týdnu skála otevře a vystoupí z ní
bílá paní, hraje na harfu a zpívá čarokrásné písně, aby sem přilá-
kala lidi, kteří by ji mohli vysvobodit. Kdo by ji chtěl vysvobodit,
musí nejprve jít ke svatě zpovědi a pak tři dny strávit u skály bez
jídla a pití. Když to všechno splní a vysvobodí ji, může si z pokla-
dů, které Harfenštajn ukrývá, vzít, kolik chce.

Toto vysvobození se však může podařit jen tomu, koho jako děč-
ko kolébali v kolébce vydlabané ze silné jedlové větve. A ta jidle
musí vyrůst právě na výšině Harfenštajnu.

Bílá paní byla prý kdysi selskou dívkou, která měla v Maršově
velký, bohatý statek. Jedné bouřlivé noci k ní přišel žebrák a pro-
sil o almužnu, ale ona ho nevyslyšela a pošvala na něj psy, aby ho
vyhnali. Vtom se otevřela země a celý statek se i s dívkou propadl
a ona za trest nemá po smrti klid a zjevuje se jako bílá paní.

Podle jiné pověsti měla dívka pěkný hrad na skále Harfenštajn.
Nedaleko odtud žil rytíř, který se ucházel o její ruku. Dívka ho
však odmítla a rytíř se rozhodl pomstít. Upsal svou duši ďáblu
a ten zařídil, aby skála jednoho dne pukla a hrad se i s nebhohou
dívkou propadl do země.

*(Dr. Josef Virgil Grohmann: Sagen-Buch
von Böhmen und Mähren, 1863)*

A do třetice o tajemné Harfě

Poslední kronikář původních starousedlíků Johann Bönsch za-
psal legendu, podle které se vždy na Velký pátek za zvuku harfy
skála otevře a vystoupí zakletá víla. Osvobodit ji může v ten oka-
mžik jen bezúhonný nevinný mladík, který sem přijde nejmé-
ně přes devět sousedních polí. Jiná legenda vypráví o selském
děvčeti z Maršova, pod kterým se tu propadla země, když na ně
pošťval potulný žebrák zlého psa.

(Veselý výlet 36/2011)

3 STUDÁNKA NA STARÉ HOŘE

*Studánka je od fary vzdálena asi 2 km, jděte podél hlavní sil-
nice z Maršova směrem na Pec pod Sněžkou. Za posledními domy
po pravé straně silnice narazíte na první zastavení Křížové cesty
a malou kapličku. Vystoupejte do strmého kopce po Křížové cestě
lesem (modrá turistická značka) až ke kapli sv. Anny. Od kaple po-
kračujte vzhůru lesem po stejné značce – stále podél Křížové cesty –
poslední zastavení je u studánky. Od studánky se můžete vrátit stej-
nou cestou dolů anebo pokračovat ještě asi 200 m vzhůru po modré
značce na asfaltovou silničku a po ní se sejít dolů do Maršova.*

Říkalo se, že voda ve studánce má léčivé účinky. V r.1854 byla
u studánky postavena socha anděla. Při větrné kalamitě v roce
1966 byla poškozena jak zázračná studánka, tak socha anděla.
Vývraty porušily vodní režim a voda ve studánce se na nějaký čas
ztratila. Dnes je naštěstí opět studánka plná vody a její okolí upra-
vené. Až tam půjdete, nezapomeňte výtečnou vodu ochutnat!

Pozn. Stoupání po Křížové cestě je vhodné pouze pro pěší výstup.

O zázračné studánce

Na Starou horu nad Maršovem vede Křížová cesta, která končí
u studánky v lese. Kdysi před mnoha a mnoha lety tu pracoval
chudý dřevorubec. Byl celý ustaraný, doma mu už dlouho stona-
la žena. Týdny a týdny ležela a vedlo se jí čím dál hůř. Bylo horko
a dusno a dřevorubec si chtěl na chvíli odpočinout. Napil se vody
ze studánky, posadil se do mechu a na chvíli usnul. Ve spánku se
mu zjevil anděl a pravil: „Naber vodu z této studánky, je léčivá
a uzdravuje všechny nemoci. Dones jí své ženě a bude ji pomo-
ženo, uzdraví se.“

Dřevorubec rázem procitl, nabral vodu a honem pospíchal
domů. A opravdu – žena se zázračně uzdravila!

Pověst o léčivých účincích vody se pak rychle šířila a studánku
začali navštěvovat poutníci a přinášet k ní obrázky svatých.

(Veselý výlet 5/1994)

4 ČERVENÝ KŘÍŽ

*Od návštěvnického centra je kříž vzdálen asi 4 km. Dojděte
do středu obce, kde je turistický rozcestník. Po zelené značce se od
rozcestníku vydejte na Starou horu anebo jděte podél hlavní sil-
nice na Pec pod Sněžkou a za posledními domy se dejte vpravo po
modře značené cestě po Křížové cestě kolem kaple sv.Anny a stu-
dánky. Nad osadou Stará Hora se modrá i zelená spojí a pokračují
jako zeleně značená Emmina cesta po úbočí Dlouhého hřebene.
Projdete tři paseky a za nimi odbočíte ze značené cesty doprava
cesta neznáčená – vystoupejte po ní k obnovenému Červenému kří-
ži, stojícímu na rozcestí s rovněž neznáčenou širokou hřebenovou
cestou. Pokud byste pokračovali po hřebenové cestě dál po Dlou-
hém hřebenu nahoru, po čase si všimnete druhého velkého kříže po
její první straně (ten sem byl zcela nově umístěn v r.1995).*

Červený kříž byl vyznačen na katastrální mapě už v r.1841 jako
důležitý hraniční bod mezi třemi obcemi. Kříž postupně chátral a v roce 2010 přátelé Veselého výletu zde
vztyčili nový – jeho spodní část zapuštěná v zemi je z dubu, zby-
tek je z červeného jádra modřínového dřeva dobarveného pří-
rodním olejem. Postava Ježíše Krista je z dubové desky. Pokud
se nechcete vracet do Maršova stejnou cestou,můžete dojít po
Dlouhém hřebenu až na Cestník a zde se napojit na některou
z turistických značek.

Pozn. Tato trasa je vhodná pro pěši, část lze projet na kole.

Příběhy o Červeném kříži

Červený kříž stojí na Dlouhém hřebenu ve východních Krkono-
ších poblíž rozmezí tří obcí – Malé Úpy, Lysečín a Temného Dolu
(část Horního Maršova).

Osadníci z Malé Úpy datují postavení tohoto kříže před rok
1791, kdy ještě v jejích obci nebyl kostel ani hřbitov. Tehdy prý
nesli přes Dlouhý hřeben rakev s nebožtíkem na hřbitov do Mar-
šova. Zastihla je však tak silná sněhová vánice, že s rakví už ne-
mohli dál, a tak ji nechali na místě. Když se pro rakev za lepšího
počasí vrátili, prý ji ve spouště sněhu nenašli a museli počkat do
jara a pak teprve pohřeb dokončit. Na onom místě pak na památ-
ku vztyčili kříž. Podle jiné varianty si prý místo, kam rakev složili,
označili jednoduchým křížem z větví a podle toho pak rakev za
pár dní našli a vydali se na pohřeb.

Horalé z Lysečín naopak tvrdili, že kříž byl postaven určitě
tam, kde byla zavražděna mladá lysečinská dívka. Starousedlí-
ci z Temného Dolu se dušují, že Červený kříž stojí na místě, kde
kdysi pytláci zastřelili hajného. Tak si vyberte.

(Veselý výlet 34/ 2010)

5 LYSEČINSKÁ SKALNÍ JEHLA

*Lysečinskou skalní jehlu
najdete asi 3 km od návštěv-
nického centra na faře. Dojdete
k ní pěšky i s dětským kočár-
kem nebo můžete jet na kole či
autem: dojděte k turistickému
rozcestníku v centru Horního
Maršova a odtud se dejte po
modré značce po malé silnič-
ce do Lysečín. Držte se stále
modré značky,vede souběžně se
silnicí – dovede vás na rozcestí
dvou silnic u penzionu Zvo-
nička – dejte se zde vlevo stále
po modré a přejděte přes malý
můstek a hned za ním vpravo od silnice uvidíte malé parkoviště
a nad ním se tyčí skalní jehla.*

Lysečinská jehla, německy zvaná Lattenstein, je unikátní asi 8
m vysoký osamělý skalní útvar, který se nachází na skalnatém
hřebítku na soutoku Lysečinského a Alberického potoka. Je tvo-
řen krystalickými vápenci, okolní měkkí vápence podlehly zvět-
rávání a erozi.

O zlatých tolarech

Kousek pod Lysečinskou jehlou objevil prý někdy ve druhé polo-
vině 19.století vrchní lesní maršovského panství Johann Miksch
tzv.Tolarový příkop (Thalergraben), umělou rýhu v bahnitě lou-
ce. K „tolarovému“ příkopu se vztahuje následující legenda:

Asi před 250 lety žil v Albericích muž, který byl znalý světa. Bě-
hem toulek po světě zvěděl, že za Lysečinskou jehlou je zakopaná
vojenská pokladna. Po návratu domů začal v bahnitě louce kopat
a při kopání prý zahlédl zlato, které se ponořilo hluboko do bah-
na a už se nikomu nepodařilo ho vylovit.

Josef Demuth, autor vlastivědné práce o Trutnovsku, která popr-
vé vyšla na přelomu 19. a 20. století, tuto historku zapsal a tvrdil,
že bylo-li tam opravdu zakopáno zlato, zakopali ho tam Prusové
během slezských válek. Rýha nicméně mohla mít mnohem prag-
matictější funkci, mohlo se jednat o odvodňovací strouhu.

Ale kdo ví.... až půjdete kolem Jehly na výlet, zkuste se pozorně
podívat, třeba na nějaký zlatý tolar narazíte.

*(Tamara Nováková: Místo krásy psací stroj,
Krkonoše a Jizerské hory 1/2012)*

NÁVŠTĚVNICKÉ CENTRUM DOTEK

Pokud jste na některém ze svých výletů pořídili pěknou fot-
ku anebo vás některé z míst inspirovalo k vlastní literární tvor-
bě, budeme moc rádi, když nám je zanecháte do sbírky v našem
návštěvnickém centru. Rovněž zde, prosím,vraťte zapůjčené
pomůcky. Děkujeme za návštěvu a budeme rádi, když využijete
z naší nabídky i některou další tématickou cestu.

Text připravila Hana Kulichová, SEVER
Editorem byl Jiří Kulich, SEVER; Foto: Jan Franta

DOTEK – Dům obnovy tradic, ekologie a kultury,
Horská 175, 542 26 Horní Maršov
sever-hm@ekologickavychova.cz, 739 203 205
www.sever.ekologickavychova.cz/dotek

CZ **PI** **CI 3 / Cel 3**
2007-2013

EVROPSKÁ UNIE / UNIA EUROPEJSKA
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ / EUROPEJSKI FUNDUSZ ROZWOJU REGIONALNEGO
PŘEKRÁČUJEME HRANICE / PRZEKRAČAMY GRANICE

Projekt Cesty přes hranice CZ.3.22/3.02/13.03710 byl spolufinancován z prostředků ERDF
prostřednictvím Euroregionu Glacensis.

Milí návštěvníci, každý kraj má své pověsti, pohádky
a příběhy, které mu dodávají půvab a ozvláštňují kon-
krétní místa v krajině. Některé z nich jsou spojeny se
skutečnou událostí, která se možná časem a předáváním mezi
generacemi trochu pozměnila, jiné vytvořila fantazie vypravěče
k ukrácení dlouhého zimního večera. Najdeme mezi nimi vyprá-
vení žertovná, strašidelná, mravoučná..., vyprávění kouzelně
pohádková i realisticky drsná, v každém případě za ně budme
rádi, neboť kraj bez příběhů by byl tak nějak prázdný...

Náročnost trasy: Podrobnější informace o náročnosti
a délce tras k jednotlivým cílům jsou popsány
u jednotlivých zastavení. **„Cesta za maršovskou
pověstí bratří Grimmů“** pro rodiny s malými dětmi,
která je popsána na zvláštním listu, je 2 km dlouhá, vede
nenáročným terénem a lze ji projet s dětským kočárkem.

Věková skupina: některým příběhům porozumí
i předškolní děti, zvláštní průvodcovský a badatelský list
„Cesta za maršovskou pověstí bratří Grimmů“ je určen
dětem od 3 do 7 let.

DOTEK
DŮM OBNOVY TRADIC, EKOLOGIE A KULTURY

SEVER
STŘEDISKO EKOLOGICKÉ VÝCHOVY

Většina původních obyvatel z Horního Maršova a okolí byla po druhé světové válce vysídlena. Nově přistěhovaní obyvatelé zde našli chalupy a horská hospodářství, avšak krajina k nim skrze staré pověsti a příběhy nepromlouvala. Bylo potřeba je znovu hledat a objevovat anebo postupně vytvářet příběhy vlastní.

Je proto až překvapivé, že v tak malém místě jako je Horní Maršov můžete odhalit hned několik zdejších pověstí a příběhů a s nimi spojených zajímavých míst v krajině – nechybí mezi nimi vyprávění o Krakonošovi, ani pověst z Maršova zaznamenaná samotnými bratry Grimmovými.

Upozornění! Chcete-li navštívit přímo popsaná místa, k nimž se naše příběhy vážou, nejde o jednu stezku či trasu, ale o několik zajímavých cílů v okolí, které můžete navštívit jednotlivě, např.vybrat si ty, které vás zaujmou nebo zkusit navštívit všechny v průběhu delšího pobytu. V návštěvníckém centru si k svému putování můžete vypůjčit dalekohled, elektrocolo nebo si koupit mapu.

Máte-li s sebou předškolní děti, doporučujeme vám krátkou procházku Maršovem **„Cesta za maršovskou pověstí bratří Grimmů“** – vede do nedalekého údolí a může ji projít s průvodcovským a badatelským listem a s pomůckami, které si můžete zapůjčit v návštěvníckém centru Domu obnovy tradic, ekologie a kultury – DOTEK. Děti se podrobně seznámí s jednou z pověstí a během procházky si budou moci vyzkoušet několik her a tvoření z přírodních materiálů.

Na začátek trocha kratochvilného čtení o Horním Maršově

Než si rozmyslíte, které ze zajímavých míst navštívíte, zkuste se projít Horním Maršovem a najít si tu příjemné místo k sezení či s pěkným výhledem. Možná vás přitom napadne, proč se tahle obec jmenuje právě Maršov?

„Maršov neboli Marschendorf se údajně nazývá podle svého prvního obyvatele Mareše (Maresche). Prý to byl rybář, který při řece Úpě založil malou osadu.“

(Johann Gottfried Sommer: Königsgrazer Kreis, 1836)

Pravděpodobnější ovšem je, že jméno obce je nejspíš odvozeno z německých slov „Marsch“ (což je výraz pro naplavenou zemi podél řeky či bažinu) a „Dorf“ (vesnice). A jestlipak do Maršova nezavítal někdy Krakonoš neboli Rübezahl ? To víte, že ano! Jednou sem dokonce přišel na oběd:

„Těžko říci, ve kterém z maršovských hostinců se tento příběh udál. Prý tu kdysi provozoval živnost jeden hostinský, který se tajně příživoval na svých hostech. Než donesl jídlo na stůl, vzal si z talíře vždycky kousek něčeho dobrého a hosty tak trochu ošidil. Jednou si do maršovské hospody zašel na oběd sám Krakonoš a poručil si omeletu z dvaceti vajec. Hostinský si, jak byl zvyklý, z omelety kus odkrojil a ochutnal. To se ví, Krakonoš hned poznal, že před sebou nemá omeletu ze všech dvaceti vajec, za která by měl zaplatit, a rozhodl se hostinského vytrestat. Hostinský začal najednou kdákat a kuckat se a postupně vydával před zraky udivených hostů dvacet vajec. Všichni se mu srdečně smáli a od té doby hostinský už nikdy neuždiboval z jídla svým hostům.“

(E. Berger: Rübezahl und Andere Gebirgssagen, 2012)

Vida, jak umí být Krakonoš spravedlivý – a nejen to, občas ukáže cestu zbloudilým či obdaruje chudé horaly:

„Jednou se jedna žena z osady v Obřím dole vydala se svou malou dceruškou na trh do Maršova. Na zpáteční cestě však zabloudily a celou noc marně chodily kolem dokola temným lesem. Dcerka se v lese ztratila a matka jí marně volala. Najednou, kde se vzal, tu se vzal, stál před ní nějaký muž a ptal se jí:„Kampak jdeš?“

Žena odpověděla: „Chci se vrátit domů, ale nevím, kde jsem.“

Muž na to řekl: „ Už nějakou chvíli jdu za tebou a napadlo mne, že jsi zabloudila, protože chodíš pořád kolem dokola.“

Pak ukázal ženě správnou cestu domů a zmizel. Žena se sice dostala domů, ale žádnou radost z toho neměla – ztracené dítě už nenašla. Celý rok se trápila a myslela na svou ubohou dcerku, která snad v lese zahynula.

Asi po roce se žena vydala do lesa sbírat dříví na topení. Na louce u lesa spatřila v zemi hlubokou díru, snad vchod do jeskyně, a vtom uslyšela, jak si tam někde hluboko pod zemí její dcerka prozpěvuje. Matka volala na své dítě a tu se před ní objevil stejný muž, kterého potkala před rokem, a řekl jí:

„Jen běž dál a vezmi si své mládě zpět.“

Když žena vstoupila do jeskyně, popadla radostně svou dcerku do náruče. Rozhlédla se ještě kolem a spatřila spoustu pytlů plných zlata. Nabrala si trochu zlata do zástěry a honem pospíchala ven.

Muž se na ni usmál a pravil: „ Pamatuj, že to byl Krakonoš, kdo zachránil tvé dítě“ a zmizel.“

(Zeitschrift des Vereins für Volkskunde, Begründet von Karl Weinhold,1908)

- BOŽÍ MUKA PÁTERA TYRNERA**

Půjdete-li od návštěvníckého centra na faře podél hlavní silnice směrem na Trutnov, asi po 1 km uvidíte vlevo u silnice kamenná Boží muka – dnes nazývaná Boží muka pátera Týrnera. Kříž zde byl postaven v r.1807. Pozn. Pohodlná trasa vhodná i pro dětský kočárek či jízdu na kole.

Pověst o černém psovi

V roce 1807 byla cesta mezi Svobodou a Maršovem plná zatáček a vedla nerovným terénem, když zapršelo, byla samé bláto. Kdysi dávno se vracel jeden maršovský forman s vozem po cestě ze Svobody do Maršova. Už se stmívalo, foukal silný vítr a blížila se bouřka, a tak popoháněl koně, aby se dostal včas domů. Na začátku Maršova, v místě, kde dnes po pravé straně stojí kamenná Boží muka, se najednou koně prudce zastavili a nechtěli jít dál. Forman práskal bičem, ale nebylo to nic platné. Slezl tedy z vozu, aby se podíval, co se děje. Když došel před sprežení, ztuhl úlekem. V šeru uviděl ležet přes cestu obrovského černého psa, kte-

rý vrčel, blýskal očima, cenil zuby a nechtěl se hnout z místa. Koně se trásli strachem a formanovi vstávaly vlasy hrůzou. Tak velkého psa nikdy neviděl, snad je to sám satanáš, pomyslel si. Pokřižoval se, začal se tiše modlit a prosit Boha o pomoc. Vtom se černý pes zvedl a zmizel ve tmě. Koně zabrali a vůz se rozjel. Černého psa nikdo před tím ani potom už nikdy neviděl. Jako výraz poděkování Bohu za pomoc nechal forman na onom místě postavit veliký kamenný kříž.

(Upraveno podle vyprávění maršovské rodačky, která pověst slyšela od své báby. Veselý výlet 24/2005,Veselý výlet 7/1995)

Kříž má zajímavý i pozdější osud – v roce 1980 byl odstraněn při rozšiřování sinice. Statečný a dříve vězněný páter Jaroslav Týrner ho chtěl zachránit, ale pod výhrůzkami to nesměl udělat. Vzpomínal, že díky jistě „soudružce“ zmizela z Maršova troje Boží muka… Po více než dvaceti letech však prozradil, kde byly zbytky kamenné památky zahrabané – pod hromadou škváry na dvoře opuštěného kláštera v Hostinném. Na zadní straně kamenného podstavce najdete vytesáno páterovou jméno. O obnovu Božích muk v r. 2004 se zasloužila Hradní společnost Aichelburg, na obnovu přispěly Obce Horní Maršov a Svoboda nad Úpou a Nadace Občanského fóra.

- SKALNÍ ÚTVAR HARFA**

Z návštěvníckého centra je to k Harfě asi 4,5 km – vydejte se po zelené značce od fary nahoru podél hřbitovní zdi až na rozcestí Na Pražačce – odtud po modré dojdete na Modrokamennou boudu a od ní pokračujte stále po modré směrem na Janské Lázně. Asi po 300 m od Modrokamenné boudy odbočuje z modře značené cesty vpravo neznačená cesta – dejte se po ní a asi po ½ km se cesta na jednom místě rozšíří – zde odbočte vlevo do lesa – asi po 30 m narazíte na křemencový skalní útvar zvaný Harfa (německy Harfenstein nebo také Helfenstein).

↓ Harfa na mapě z roku 1568.

Podle pověstí prý zde stával hrádek blíže neurčeného účelu. Na mapě trutnovského kronikáře Šimona Hüttela z r.1568 je na tomto místě zakreslena jakási stavba připomínající hrad – jeho existenci se ovšem dodnes nepodařilo hodnověrně prokázat.

Pozn. Část trasy (po modré značce) je sjízdná na kole a s dětským kočárkem.

O obřím sudu v Helfenštajnu

V Čechách, asi jednu míli od Trutnova v Krkonoších leží Helfenštajn (dnes nazývaný Harfa), vysoká skála, na níž kdysi stával loupežnický hrad. Ten však jednoho dne zmizel a nikdo neví, kam se podělí lidé, kteří v něm žili....

